

EVENTYRET OM NORVEGICORUM

NICFI Norway's
International Climate
and Forest Initiative

Norad

DEL 1: MØTET

Maja gjespet høyt. Hun kjente at hun var skikkelig trøtt. Men samtidig klar- te hun ikke slutte å tenke på det hun hadde lært på skolen i dag. «Regn- skogen forsvinner», hadde læreren sagt. Maja var bekymret. Regnskogen hørtes ut som et fantastisk vakkert sted. Hun prøvde å se det for seg, men det var ikke så lett. Hun var vir- kelig usedvanlig trøtt...

Akkurat i det øynene hennes gled igjen, kom det en liten rar lyd fra dyna. «Kvekk», sa det plutselig. «Kvekk kvekk».

Maja tittet ned. Der satt en bitteliten frosk og stirret på henne med store øyne.

«Det var på tide at du våknet», sa frosken. «Jeg har tross alt kommet helt fra regnskogen!»

Maja var ikke sikker på om hun var våken. Hun gjespet igjen, og kikket på frosken. Det var en usedvanlig vakker frosk, tenkte hun.

«Ja, jeg vet det», sa frosken plutselig. «Jeg ser akkurat ut som det stedet jeg kommer fra - grønn som en eng og blå som et hav».

Maja tenkte. «Er du en prins fra regn- skogen?» spurte hun.

«En prins?» sa frosken.

«Ja - i eventyr så er ofte froskene prinser».

«Vel», sa frosken litt fornærmet. «Jeg er ingen prins. Jeg er en frosk!»

Han var nemlig stolt av å være frosk.

«Så rart med en frosk fra Regnskogen som snakker norsk» tenkte Maja med seg selv. Men frosken kunne tydeligvis lese tankene hennes.

«Selvsagt snakker jeg norsk», sa han – «Hvorfor tror du jeg heter Norvegi- corum?»

«Norvegicorum?» sa Maja forbløffet.

«Ja – men du kan kalle meg Norge»

sa frosken. «Det betyr det samme».

«Men vi har ikke tid til å sitte her i sen- ga å småprate. Jeg trenger hjelp!

Kom igjen nå. Legg deg på ryggen min og hold deg fast, så flyr vi.»

«Men frosker kan ikke fly», sa Maja litt bekymret.

«Dette er et eventyr», sa frosken. «Og i eventyr kan frosker fly!»

PART 2: DRØMMEREISEN TIL PARADIS

Og så fløy de. Over fjell og sjø, over skog og snø og sand. Maja holdt seg godt fast.

Etter en stund gikk det litt saktere, og så svedde de ned mot noen høye trekroner. Frosken gjorde en liten sving mellom noen palmeblader – og vips, så var de på bakken. De landet i et mykt, grønt moseteppe. Maja så seg rundt.

Trærne var kjempehøye. Og de var grønne - så grønne som Maja aldri hadde sett før. Sommerfugler i skinnende farger gled rundt i lufta. Insekter surret, og en ape satt og tygde dovent på store biter av en frukt som liknet på en melon. En knallblå elv fløt stille og majestetisk forbi uten å bry

seg om det yrende livet.

Maja stirret storøyd. Et så vakkert sted hadde hun aldri sett i drømme en gang.

«For en magisk verden», sa Maja opprømt. Dette stedet er jo nesten som et eventyr!».

«Jeg vet!» sa frosken. «Det er et eventyr. Grønt som en eng og blått som et hav – akkurat som meg».

«Hvor er vi nå?», spurte Maja.

«Vi er i regnskogen. Slike skoger finnes mange steder. Det ser akkurat sånn ut hjemme hos meg også.»

PART 3: DEN SKUMLE VERDEN

«Det må være fantastisk å vokse opp et sånt sted», sa Maja.

«Det var det», sa frosken.

«Var?»

«Ja». «Ser du den frosken med rød rygg der borte?» «Det er fetteren min – pilgiftfrosken. Han bor her. Men før hadde han en kjempestor familie. Nå er det bare noen få igjen. Han er nok ganske ensom.»

Pilgiftfrosken så faktisk litt bedrøvet ut.

«Men hvorfor det?» spurte Maja.

«Jeg skal vise deg» sa frosken. «Sett deg på ryggen min igjen».

Han siktet på et hull i trekronene. Så bar det til værs – rett opp, gjennom hullet og litt til venstre.

Etter bare noen sekunder hørte Maja det: Insektenes summing og klukkingen fra elven der nede ble erstattet av en vanvittig høy, skurrende lyd. Den skar i ørene. «Motorsager», sa frosken. «Jeg hater motorsager. De hogger ned trærne der vi finner mat. Flere av dyra her har dødd av sult.» Maja kikket ned. Der så hun dem. En lang rekke med store maskiner som kappet trærne som om de var fyrstikker.

Et annet sted brant det i en klynge trær. Røyken sved i øynene til Maja. «De skal dyrke mat til seg selv», sa frosken trist. «Men de tenker ikke på oss. De tar skogen vår. Snart er det ikke plass igjen til oss som bor her.»

PART 4: FORKLARINGEN

«Stakkars dere», sa Maja mens de fløy ned i regnskogen igjen. «Dette er jo helt forferdelig!» «Men du sa jeg skulle hjelpe deg. Med hva?»

«Se deg rundt da», sa frosken. Og nå så Maja plutselig at det var mange andre barn der også.

Ei jente i rød kjole red rundt på en stor brølekatt. Og en liten gutt som så ut som han var fra Kina gikk og leide på en gammel orangutang, som pekte og forklarte. «Det er ikke mange orangutanger igjen heller», sa frosken.

«Det begynner å haste».

«Alle disse dyra har reist til land langt borte for å skaffe hjelp. Vi vil vise dette til barn fra hele verden – slik at dere kan fortelle hva som skjer hjemme hos oss, og hvordan vi kan stoppe det. Dere blir våre venner.»

«Så smart», utbrøt Maja.

«Selvfølgelig er jeg smart», sa frosken. «Jeg er jo en frosk!»

«Og jeg vet at alle trenger trygghet. Både mennesker og dyr og planter. Tenk på de som flykter fra krig og sult. Ville du likt å måtte flytte hjemmefra til et helt annet sted hvor du ikke kjente noen?»

Maja grøsset ved tanken.

«Så du reiste helt til Norge fordi de ødelegger hjemmet ditt og dreper vennene dine?»

«Du er ganske smart du også» sa frosken og smilte.

«Jeg trodde ikke frosker kunne smile?» sa Maja. «Dette er et eventyr», sa frosken. «Og i eventyr kan frosker smile!»

PART 5: VENNER

Maja begynte å le. Frosken så på henne med de store øynene sine. «Vil du være vennen min?» spurte han.

«Selvsagt» sa Maja.

«Da er vi venner» sa frosken fornøyd – «og venner hjelper hverandre.»

«Når du kommer hjem igjen må du samle enda flere venner som kan hjelpe til. Fortell de andre barna om regnskogene, og hva som skjer.» «Hvis vi ikke får hjelp vil både dyr og planter forsvinne, mennesker blir drevet ut i fattigdom, og klimaet blir ødelagt.»

«Men hvorfor ber dere ikke de voksne om hjelp?», spurte Maja.

«Det er bare barna som forstår oss. Det er dere som skal leve videre på denne planeten.

Dere er de viktigste menneskene som fins!!! Fortell de voksne at de må bevare den skogen som er igjen – og hjelpe oss å plante ny skog!»

«Det lover jeg!» sa Maja beslutsomt.

«Jeg er stolt av å få være med på dette eventyret»

«Så flott», sa frosken. Husker du hva de sier i eventyrene? Snipp snapp snute....?»

«Så er eventyret ute» svarte Maja ivrig. «Akkurat», sa frosken. «Men det trenger ikke være sånn. Hør her...»

Frosken lente seg inn mot Maja og hvisket noe i øret hennes. Hun lukket øynene og lyttet. Igjen så hun regnskogen for seg. Grønn som en eng, og blå som et hav...

Da hun slo opp øynene igjen var hun plutselig i sin egen seng. Hun løftet litt på dyna. Frosken var borte. Maja tenkte. Hadde det vært en drøm likevel? Det kjentes jo så virkelig.

Hun kom på det frosken hadde hvisket: «Snipp snapp snute – så er jorda vår i rute!»

«Det høres faktisk ut som et eventyr», tenkte Maja.

Og så sovnet hun.